

dek ten na nesprávném výkladu zákona, jenž má v zápětí zmatečnost rozsudku podle čís. 9 a) Šu 281 tr. ř.

Čís. 1909.

Pro totožnost skutku, daného v obžalobu, se skutkem, o němž uznáno bylo rozsudkem, záleží jen na tom, zda obžaloba podle celého svého obsahu týká se stejně jako rozsudek účasti obžalovaného na určitém příběhu neb události, z níž vzešel týž trestný výsledek (§ 260 čís. 1 tr. ř., 267 tr. ř.).

Není překročením obžaloby (§ 281 čís. 8 tr. ř.), uznal-li soud na neopatrnost obžalovaného (§§y 335, 337 tr. zák.) v jiném směru, než ji spatřovala obžaloba.

(Rozh. ze dne 2. března 1925, Zm I 745/24).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 16. října 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle Šu 335 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Důvod zmatečnosti čís. 8 Šu 281 tr. ř. uplatňuje zmatečnou stížnost z té příčiny, že prý obžalovaný byl proti předpisu Šu 267 tr. ř. odsouzen pro čin, na nějž obžaloba ani původně nezněla, ani později naň nebyla rozšířena. Bylť prý stěžovatel obžalován proto, že jel automobilem rychle v zatáčce z Palackého nábřeží na most Palackého a že nedával výstražného znamení, odsouzen byl však, jak se v důvodech praví, proto, že při jízdě nedával pozor a jel neopatrně, nevěda ani, že má někoho pod autem. Pro okolnost však, že při jízdě nedával pozor, nebyl prý však stěžovatel ani původně obžalován, ani dodatečně nebyla obžaloba na okolnost tu rozšířena. Stížnost je zjevně bezdůvodna. Předmětem obžaloby jest konkrétně určitý příběh, to jest účast obžalovaného na určitém příběhu, který podle náhledu obžaloby přivodil trestný výsledek. Příběh ten vypravuje odůvodnění obžaloby a jest arci odůvodnění toto směrodatným pro otázku, zda nastalo překročení obžaloby, či nikoliv. Vyličení skutkového děje v obžalobě jest však pro nalézací soud jen potud závazným, pokud se dotýká individualisace trestného činu. Naproti tomu je nalézacímu soudu plně zůstaveno, by zjistil, oceniv volně výsledky veškerého průvodního řízení, skutečný průběh události samostatně, najmě zcela neodvisle od údajů obžaloby a by dotyčnou událost, položiv za základ skutkový děj, jím za prokázaný vzatý, prozkoumal ve všech jejích směrech a ve všech pro výsledek příčinných okolnostech a aby pak rozsudkem odpověděl na otázku obžaloby, zda a pokud obžalovaný svou účastí na příběhu, v obžalobě označeném, dopustil se trestného činu a kterého zákona dlužno na něho použití. Pro totožnost skutku, daného v obžalobu, se skutkem, o němž rozsudkem bylo uznáno, záleží tudíž jen na tom, zda obžalovací spis dle celého svého obsahu namířen je právě tak, jeho rozsudek, proti účasti obžalovaného na určitém pří-

běhu neb určité události, z níž vzešel týž trestný výsledek. Ku změnám (doplňkům) skutkového děje, které se, aniž by totožnost děje porušovaly, vyskytly při hlavním přeličení, může proto nalézací soud přihlížeti. Se stanoviska toho je nezávažno, že skutkový děj, v obžalobě vyličený, nekryje se snad zcela s dějem, nalézacím soudem po provedeném řízení průvodním zjištěným, poněvadž se tím ničeho nemění na události v obžalobu dané. V projednávaném případě byl předmětem obžaloby příběh, udavší se dne 24. března 1924 u Palackého mostu a záležející v tom, že obžalovaný jel automobilem neopatrně ať již z toho neb onoho důvodu, následkem čehož přišla Zuzana Š-á o život. O tomto skutku a jen o něm bylo též rozhodnuto v rozsudku. Změny v nazírání na věc objevily se pouze co do otázky, v čemž spočívala neopatrnost obžalovaného. Podáváje obžalobu spatřoval veřejný obžalobce, hledě k dosavadním výsledkům trestního řízení, neopatrnost v rychlé jízdě a v nedávání výstražných znamení a setrval při tom stanovisku až do skončení hlavního přeličení. Naproti tomu dospěl však soud na základě průvodních výsledků k přesvědčení, že neopatrnost nezáležela v tom, v čem ji obžaloba spatřovala, nýbrž vůbec v nepozorné jízdě obžalovaného. Z toho plyne jednak, že rozšíření obžaloby by bylo naprosto nemístným, poněvadž podle jasného znění §u 267 tr. ř. mohlo by se vztahovati pouze na nějaký nový čin, jednak, že různost mezi stanoviskem obžaloby a rozsudku spočívá nikoli v různosti činu v obžalobě daného, nýbrž v různosti posuzování otázky co do zavinění obžalovaného na základě průvodních výsledků. Tím je odňata půda námitce, že, kdyby prý obžalovaný byl býval v obžalobě nebo za líčení viněn, že nedával pozor, byl by uvedl důkazy a okolnosti, jimiž by obvinění to snadno vyvrátil, zvláště když obhajoba obžalovaného byla podle stavu věci vyčerpávající, když soud svoje přesvědčení o nepozornosti čerpá též ze samotné obhajoby obžalovaného, a když zmateční stížnost není s to, by blíže a konkrétně naznačila, jaké důkazy a okolnosti byl by obžalovaný uvedl na vyvrácenou za vinu kladené nedbalosti, omezujíc se na opakování toho, co obžalovaný beztak již přednesl v řízení před první stolicí. Okolnost, na niž stížnost klade zvláštní důraz, že Š-ová byla zasáhnuta předkem automobilu, rozsudek výslovně zjišťuje.

Čís. 1910.

Trestání válečné lichvy (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Směrnice pro posuzování přemrštěnosti nájemného, pronajímá-li se starý dům poprvé k účelům obytným.

Subjektivní náležitost skutkové podstaty §u 8 zákona.

(Rozh. ze dne 2. března 1925, Zm I 785/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 27. října 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle §u 8 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 Sb. z. a n., zrušil napadený